

NEDÁŠLNĀ • ZAMYĀ LENĀ •

PondĀĭĀ-, 01 duben 2019

PrĀĭmĀĭrnĀĭ½ vĀĭk doĀĭitĀĭ- Āĭen v ĀCER je 82 let, takĀĭe jsem nĀĭkde v pĀĭlce. JeĀĭtĀĭ mĀĭ neĀĭtvou puberĀĭĀĭci a uĀĭ penzistĀĭ, je to takovĀĭ krĀĭjsnĀĭ vyrovnanĀĭ obdobĀĭ- mĀĭho Āĭivota. OstatnĀĭ penzistĀĭ mĀĭ neĀĭtvali ani jako puberĀĭĀĭ tedy na mĀĭ nehrozili francouzskou holĀĭ-, a pro puberĀĭĀĭky mi to pochopenĀĭ- doufĀĭm taky vydrĀĭĀĭ- dlouho. KdyĀĭ si vzpomenu, jakĀĭch pitomin jsem se v ĀĭivotĀĭ taky dokĀĭjzala dopustit, tak se nĀĭkdy i vnitĀĭmĀĭ ĀĭervenĀĭjm.

MoĀĭnĀĭ je tahle vlastnost ĀĭnezapomĀĭnĀĭ-Āĭ i uĀĭiteĀĭnĀĭ.
AlespoĀĭ mnĀĭ se docela dost v souĀĭasnĀĭm zamĀĭstnĀĭnĀĭ- vyplĀĭcĀĭ-. TotiĀĭ nezapomenout, Āĭe podĀĭmĀĭ-zenĀĭ½ = ĀĭlovĀĭk a Āĭe jsem se taky nĀĭkolik let Āĭivila rukama ve fabrice. A je vlastnĀĭ jedno, jakĀĭho je pohlavĀĭ-, barvy, nĀĭrodnosti, hlavnĀĭ kdyĀĭ dokĀĭĀĭete dospĀĭt k nĀĭjakĀĭmu vĀĭsledku. NĀĭkdy to chce moĀĭme trpĀĭlivosti, nĀĭkdy to chce trochu houknout, nĀĭkdy se zasmĀĭjt.

SamozĀĭejmĀĭ, Āĭe obĀĭas mĀĭte chuĀĭ tluocť hlavou do stolu, ne vĀĭichni jsou ĀĭzajnatĭjniĀĭ, s tĀĭm ve fabrice ani nejde poĀĭĀĭ-tat. TakĀĭe se nauĀĭĀĭ-te prĀĭjci vysvĀĭtlovat jednoduĀĭe, ĀĭĀĭdnĀĭ sloĀĭĀĭitĀĭ; souvĀĭtĀĭ-, vĀĭechno nĀĭkolikrĀĭt zopakovat a pĀĭtipomĀĭ-nat. A pak se vĀĭm taky moĀĭnĀĭ stane trapas jako mnĀĭ, kdy jsem vysvĀĭtlovala postup prĀĭice klukovi, kterĀĭ½ byl starĀĭĀĭ- jen o pĀĭr mĀĭsĀĭ-cĀĭ neĀĭ moje dcera.

Celou dobu mĀĭ poslouchal se zvednutĀĭ½m oboĀĭĀĭ-m, na nic se neptal. BĀĭhem dvou nebo tĀĭmĀĭ- dnĀĭ jsem si uvĀĭdomila, proĀĭ na mĀĭ tak koukal, musel mĀĭ mĀĭt za hroznĀĭ½ pako s komunikaĀĭnĀĭ- ĀĭrovnĀĭ- 00 nic. Po pĀĭr tĀĭ½dnech jsme se stali nejen kolegy, ale i pĀĭmĀĭteli a zasmĀĭjli jsme se tomu. Byl fajn, inteligentnĀĭ-, se smyslem pro humor, koukat se na nĀĭj byl estetickĀĭ½ zĀĭĀĭitek. ZĀĭ stal u nĀĭs necelĀĭ½ rok, pak ho vzali na VĀĭ kam rok pĀĭmedĀĭ-m ne. MĀĭĭ mĀĭj obdiv. NeĀĭ by Āĭjel studovat ne ĀĭplnĀĭ to, co chtĀĭl, radĀĭi rok makal a ĀĭjetĀĭmĭl a Āĭprtal. KdyĀĭ jsem se ho zeptala, proĀĭ proboha fabrika, kde je naprosto jednotvĀĭrnĀĭ prĀĭice, vysvĀĭtil mi, Āĭe nechtĀĭl zaĀĭĀĭ-t dĀĭlat nĀĭco, co by ho mohlo bavit, Āĭe by se mu pak moĀĭnĀĭ nechtĀĭlo odchĀĭzet. VĀĭĀĭmĀĭ-m, Āĭe vystuduje a bude dĀĭlat, co ho bavĀĭ-. Āĭ koda, Āĭe Petr neĀĭjel studovat strojaĀĭmĭnu, takĀĭe uĀĭ se v profesnĀĭ-m ĀĭivotĀĭ nepotĀĭjme.

Tohle malĀĭ nakopnutĀĭ- mĀĭ pĀĭinutilo vzpomĀĭ-nat, jak jsem nastoupila do prvnĀĭ- fabriky a jak jsem probreĀĭela dobĀĭme mĀĭsĀĭ-c, protoĀĭe jsem si tam shora pĀĭipadala jako kretĀĭn, od kolegĀĭ jako vetĀĭelec. JedinĀĭ ĀĭenskĀĭ na hale, a jeĀĭtĀĭ jedinĀĭ ĀĭeĀĭka mezi SlovĀĭky. NauĀĭila jsem se tam mluvit sprostĀĭ, ale taky vyĀĭmĀĭ-kĀĭvat si vĀĭechno hned a na mĀĭ-stĀĭ, a dneska uĀĭ na tĀĭch 6 let vzpomĀĭnĀĭm jen jako na dobu bezvadnĀĭ½ party a srandy.

TĀĭmeba jak jsme nauĀĭili naĀĭjeho mistra rozdĀĭ-lu mezi kĀĭjnĀĭ- a buzeracĀĭ-. Ve fabrikĀĭch je pomĀĭrnĀĭ, propracovanĀĭ½ systĀĭm, jĀĭ ĀĭmĀĭ-kĀĭjm, Āĭe vĀĭechno musĀĭ- bĀĭ½t blbuvzdornĀĭ. Je to potĀĭmeba, aby byl jasnĀĭ definovanĀĭ½ proces od zaĀĭĀĭtku do konce. ChtĀĭt po nĀĭkom, aby tohle dodrĀĭĀĭoval, je naprosto v poĀĭmĀĭjdu, a to je kĀĭzeĀĭ. VĀĭechno, co si jako nadĀĭmĀĭ-zenĀĭ½ vymyslĀĭ-m oproti procesu navĀĭ-c, a dĀĭvĀĭm to rozkazem, ne prosbou, je buzerace. Pokud chci nĀĭjakou zmĀĭnu, nĀĭco dĀĭlat jinak, musĀĭm tu zmĀĭnu zakomponovat do procesu a zlegalizovat.

Byli jsme opravdu seřanĀĭ parta, pĀĭinovĀĭ mĀĭ nakonec mezi sebe vzali, vĀĭechno plynulo, pomĀĭjali jsme si, obĀĭas se poslali do mĀĭ-st, kam slunce nesvĀĭ-tĀĭ-, bylo nĀĭm fajn. A pak pĀĭiĀĭla rĀĭina a pĀĭesunuli nĀĭm naĀĭjeho mistra jinam a my dostali novĀĭho. A padla kosa na kĀĭmen. Kdyby byl trochu diplomat, kdyby se nechoval jako uminutĀĭ dĀĭcko, kdyby tĀĭ prĀĭjci aspoĀĭ trochu rozumĀĭl.

Nakonec mĀĭ kolegovĀĭ dokopali k tomu, aĀĭ s nĀĭm nĀĭjak promluvĀĭ-m, aĀĭ uĀĭ hlavnĀĭ neblbne. Āĭe Āĭprej je na ĀĭenskĀĭ½Āĭ. Moc

se mi nechtá, ale pro klid v dĚlnĚ jsem to zkusila. Takovou pĚhlĚ-dku arogance jsem pĚedtĚ-m nikdy neĚila. MarnĚ jsem se snaĚila vysvĚtlit, Ěe prĚice se mĚj zjednoduĚovat a ne naopak.

DĚlalo se nĚjm poĚmĚid hĚĚ a hĚĚ, stĚĚovat si ĚveĚjĚ nemĚlo moc cenu, ruka ruku myje, a navĚc, kdyĚ mĚj v ĚechĚch v managementu firmy pĚmĚ-buznĚhoĚ a myslĚ-m, Ěe chlapi by to ani neudĚlali, pĚipadali by si jako ĚalobnĚĚci. ZaĚaly padat nĚjvrhy typu: PoĚkĚme si za brĚinu a zbijeme ho, zavĚme ho do skladu a nechĚme ho tam pĚes vĚkend, se na to vyse.em a dĚjme vĚpovĚĚ! Vadilo mi to, jak ta atmosfĚra v prĚici, tak tyhle nĚjvrhy, protoĚe jsem uĚ vĚdĚla, Ěe SlovĚci a extra tĚch pĚjĚ ĚVychodniĚrovĚ, co tam bylo, nemĚ- od slov daleko k ĚinĚm. Jako nejschĚdnĚjĚ- se mi opravdu jevilo dĚt vĚpovĚĚ a hledat si prĚici jinde. A pak mi doĚlo, Ěe by moĚnĚj staĚilo ukĚzat mu, co by nastalo, kdyby o vĚtĚjnu z nĚjs pĚiĚel. Dovolenu si vĚichni najednou vzĚt nemĚĚme, nĚjhradnĚ- volno taky ne. JĚ-t na neschopenku by bylo hnusnĚĚ, navĚc v mĚm pojetĚ- svĚta, jĚ-t marodit, kdyĚ mi nic nenĚ-, je tak trochu rouhĚnĚ-se osudu. A pak mĚ to koneĚnĚ napadlo. Bude prĚizdnĚj hala, nĚjm nikdo nebude moct nic udĚlat a jeĚtĚ z toho bude nĚco dobrĚho... V prĚbĚhu nĚjsledujĚ-cĚ-ho tĚĚ dne jsme si ve svĚm volnu vĚichni zaĚili ke svĚmu obvodnĚ-mu lĚkaĚi a kdo byl fit a schopnĚĚ, napochodoval v ĚterĚĚ rĚino na transfĚznĚ- stanici. Pokud si dobĚ pamatuju, z tĚch 30 lidĚ- bylo ten den v prĚici 7. A protoĚe to, co my jsme vyrobili, zpracovĚvala dalĚĚ- a dalĚĚ- oddĚlenĚ- a protoĚe vĚichni, co jsme tam pracovali, jsme museli mĚ-t maturitu a nedala se naĚje prĚice zaplĚcnout jen tak nĚkĚm odjinud, mnohĚ jsme si dĚlali sami a uĚili se to pomĚrnĚ dluho, a koneĚnĚ proto, Ěe se Ějeptandou samozĚmĚjĚ i k naĚemu vedenĚ- doneslo, Ěe to byl vzdor a truc, tak nĚjs nikdo nevyrazil, ba ani nepokĚjal.

Jen nĚjĚ nadĚmĚ-zenĚĚ dostat tenkrĚit ĚkolenĚ-, jak se chovat k lidem.

KdyĚ ho pĚĚel nejvĚtĚĚ- vztek a spolkl svou hrdost, normĚlnĚ pĚĚel a mluvil s nĚji a pĚjĚ tĚch zmĚn jsme i zavedli. KdyĚ s nĚji jednal jako s lidmi, nebyl problĚm se domluvit. KdyĚ se po pĚjĚ letech snĚovaly stavy zamĚstnancĚ-, bojoval uĚ za nĚjs jako lev. JĚ si tehdy radĚji vzala odstupnĚ a Ěila, protoĚe jsem se bĚla, aby se mi nestal moc blĚ-zkĚm. Dodnes jsme ale pĚĚitelĚ, obĚas si zavolĚme, a kdyĚ se svolĚvĚj nĚjakĚj slezina, rĚda si s nĚm popovĚ-dĚjm.

Tohle byla moje jedinĚ Ěvejkovina, co jsem kdy v prĚici provedla, ale staĚila mi (spolu se zĚĚitkem z mĚho nynĚjĚ-ho zamĚstnĚnĚ- s Petrem) k tomu, abych vĚ svoje podĚmĚ-zenĚĚ brala jako lidi, i kdyĚ dĚlajĚ- ve fabrice, i kdyĚ jsou starĚĚ- nebo mladĚĚ-, chytĚejĚ- nebo prĚmĚrnĚ-, Ěeny, muĚi, cizinciĚ!

Tohle mne jen tak napadlo, kdyĚ dneska, v nedĚli, sedĚ-m v prĚici za kompem a pĚjĚ lidĚ- tady cosi vyrĚbĚ-, protoĚe je to prostĚ potĚeba a v tĚĚdnu se to nestihlo.

Co se toho darovĚjnĚ- krve tĚĚĚ, s roĚnĚ-pĚestĚvkou, kdy jsem byla opravdu dost nemocnĚj, chodĚ-m darovat uĚ jedenĚctĚĚ rok. VĚtĚjina mĚch bĚvalĚch kolegĚ- taky. A to jen proto, Ěe jsme kdysi potĚebovali troĚku pĚevychovat jednoho floutkaĚ! KYTTKA